

JANE DOE

és
A

VILÁGOK BÖLCŐSŐJE

Harry Potter
és Percy Jackson
rajongóinak
különleges
figyelmébe!

JEREMY LACHLAN

 COOL
SELECTION

JANE DOE

és

A

VILÁGOK
BÖLCŐSŐJE

JEREMY LACHLAN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

„Senki nem tudja feltérképezni ezeket a megszentelt területeket. Ez egy terek közti tér, és ráadásul halálos fajta. Kalandorok, vigyázzatok: csak az arra érdemesek járhatnak át a világok között.”

– ARUNDHATI RIGGS ÉS A KOLOSSZÁLIS AJTÓ –

**EZ NEM
A KEZDET**

A REJTETT SZIMBÓLUM

A nő lámpása árnyakat kerget a sötétben. Pókhálók szakadnak el az ujjai érintésétől, és pókok menekülnek. Végighúzza a kezét az alagút kőfalán, majd vesz egy mély levegőt. Élvezi a nyirkosságot, a földet és az ismeretlent. Hiányzott már ez neki. Az emberek régiségnek tartják őt, de azok bolondok. Winifred Robin egyike a nagy kalandoroknak. Lehet, hogy öreg, de az ő története még távolról sem teljes. Ma este valami megváltozott. Azzal a szándékkal érkezett, hogy megtudja, mi történt, és miért.

Winifred kutatásokat végzett a katakombákban, amikor jött a földrengés. A föld megremegett, a tekercsek elmozdultak. A gyertyák leestek a falakról és kialudtak. Egy mély hang dörömbölt felé: széthasadó kő hangja. Ám nem is az keltette fel a kíváncsiságát, amit hallott, hanem amit érzett pár másodperccel később. Egy baljós lélegzetet. Egy szellőt.

A nő felé fúj, és megtáncoltatja a pókhálókat.

Közel van.

A következő kanyar mögött tátong egy szakadék. Hosszú, fekete mélység, amit annyira beborít a több ezer évnyi sötétség, hogy még a lámpás fénye is visszahőköl tőle. Winifrednek egy másodpercre se jut eszébe, hogy visszaforduljon. Ez a nő hadseregeket győzött le, kijátszotta a halált, és istenekkel harcolt. Kizárólag két dologtól fél az összes világban, és a magasság nem tartozik ezek közé.

A lámpását az övére akasztva a pereménél elkezdi megkerülni a szakadékot. Kövek potyognak hangos kopogással a mélybe. A sötétség elnyeli őket. Nem is hallja, amikor leérnek az aljára. A fal mentén navigálás közben félresöpri a kóbor pókhálókat. Szőrös, tenyér méretű pókokkal találkozik. A mélyből jövő szellő örvénylik körülötte, de ő biztonságban eljut a túloldalra. Megigazítja a bíborvörös köpenyét, és megkockáztat egy mosolyt.

Innen már óvatosan halad előre. Bluehaven szigete tele van elhagyott bányákkal és átjárókkal, de ez itt évezredek óta titokban maradt, elzárva a világtól. Ám most, a minden katasztrófa éjjelének második évfordulóján, két évvel azután, hogy a földrengések megkezdődtek, megnyílt.

Winifred nem hisz a véletlenekben. Tudja, hogy a titkok okkal maradnak titokban.

Egy apró, sziklába vájt barlang áll az alagút végében. Winifred lámpása arany fényt szór a falakra, amikor belép. Összevonja a szemöldökét. Itt nincsenek se szakadékok, se pókok. Igazából nincs itt semmi.

A barlang teljesen üres.

Körbefordul, és reménykedve kutat valamiféle titkos átjáró vagy egy másik kijárat után. Vajon járt itt valaki előtte? És egy másik alagúton át mászott volna fel a szakadékból?

A padló érintetlen. Nincsenek lábnyomok, sem kőbe vésett csapdák. Körbejárkál a barlangban, végigsimítja a

hátsó falat a kezével, és ekkor bukkan rá. Egy apró, megkopott szimbólumot talál. Rozsdabarna, akár a megszáradt vér. Egy ősi hieroglifa. Egy körbe zárt háromszög, aminek az egyik szára befelé görbül, akár egy hajó vitorlája.

Hihetetlen. Winifred ismeri ezt a jelet. Két éven át kutatót a Nagy Könyvtárban, hogy megismerje a jelentését, és most itt van. Végig itt volt lent, de hogyan? Miért?

A jel hívja magához. Idegen, ősi nyelven suttog neki.

Winifred megérinti. A jel fehér és vakító fénnel felvilánc. Egy fantomszéliökés süvít végig a barlangon, felrepíti a nő köpenyét, és felkavarja a port. Winifred megpróbálja elhúzni a kezét a faltól, de az odatapadt a jelhez, mintha egy forró főzőlapra égett volna.

A fájdalom kínczó, ám nem a kezében, hanem a fejében.

Winifrednek látomásai támadnak. Villanások suhannak a szeme előtt. Egy történet bontakozik ki a fejében, akár egy gyorsan olvasott könyv eseményei. De ez nem csak egy történet, hanem a valóság. Vagy legalábbis az lesz majd.

Ez egy eljövendő eseményekről szóló látomás.

Lát egy üldözést, egy ketrecet, egy áldozatot. Van benne egy hosszú utazás, egy szélhámos és egy szövetséges. Felrémlenek Winifred múltjából egy távoli világ homokjában született rémségek, amik évek óta nem érzett hideg rettegéssel töltik el. Lát egy sziklát és egy romot. Halált és rombolást. Épp, amikor Winifred úgy érzi, hogy nem bír már el többet, a fantomszél megszűnik, az előtte lévő kő pedig ezernyi darabra török, és Winifred elrepül a faltól.

A sötétség magával ragadja.

Winifred nem tudja biztosan, hogy mennyi ideig volt eszméletlen. Mire magához tér, a lámpása már majdnem kialudt. A por elült. A jel pedig eltűnt. Különösen érzi magát. Minden energiája elhagyta, mégis valami több került a helyére: ádánc céltudatosság. A látomás egy ajándék volt,

figyelmeztetés, utasítások maguktól a Teremtőktől. Winifred látta, de ami ennél is fontosabb, megértette: vannak dolgok, amiket meg kell tегyen. Szörnyű dolgok.

Az isteni ajándéknak megvan az ára.

ELSŐ RÉSZ

TIZENKÉT ÉVVEL KÉSŐBB

Megint bajban vagyok. Nevezhetjük ezt foglalkozási Mártalomnak, amikor az ember az Elátkozott, a Nemkívánatos, a Balszerencse Okozója vagy a Dzsinn neveken ismert. A rossz időjárás, a rossz termés, a hiányzó házi kedvencek esetén mindig én viszem el a balhét. Elképzelesem sincs, hogy ezúttal mit követtem el. Csak azt tudom, hogy Mrs. Hollow újabb tisztító rituálét ad elő az alagsorba vezető lépcső tetején. A padlóra köpköd, és egy kukkfüágot lóbál. Mindeközben olyasmiket motyog maga elé, hogy „undorító torzszülött”, meg hogy „rettenetes, katasztrófális szégyenfolt”.

Nyilvánvalóan megint hatalmas szavakat keresett elő a szótárából, ami soha nem jelent jót.

Általában felkészülnék a hosszú menetre. Ülnék az árnyékban, rágnám a körmeimet, dúdolgatnék valamit, de ma nem.

Ma igazából mennem kellene valahova. Ma van egy titkom.

Belépek a résnyire nyitott ajtón beszivárgó fénybe.

– Ööö, Mrs. Hollow?

– Pszt! – A nő magas és nyurga. A rángatózó szemeit tíz-szeresére nagyítja a szemüvege. Lényegében olyan, mint egy idegösszeomlás szélén álló, száznyolcvan centi magas imádkozó sáska. Elővesz a kötényéből egy fél citromot, és az ajtófélfára nyomja a levét.

– Koncentrálnom kell.

– Igaz. A „köpök és pörgök” téma. Elnézést!

Mrs. Hollow eldobja a citromot és a kakukkfüvet, majd a kezeibe köp: *pö-pö*, aztán körbeforog és felkiált:

– El innen! – Aztán magasra tartott karokkal és szét-tárt ujjakkal lefagy.

Semmi sem történik természetesen, de azt meg kell hagyni, hogy hatásosan fest.

– Ez jó volt – mondom. – Az a helyzet, hogy ki kellene mennem a klotyóra...

– Uh. A fenébe. – Mrs. Hollow kizökken a révületéből, a kötényébe törli a kezeit, és a fejét rázza.

– Odavan. A rezgés. Tönkretetted. Most kezdhetem előlről.

– Talán, ha esetleg elmondaná, hogy maga szerint ez alkalommal mit követtem el...

– Nem te. Nos, nem *csak* te. Az apád is. – Az apámra mutat, aki a falban lévő kis beugróban fekszik, még mindig ébren, de végre nyugodtan. Mi ugyebár az alagsorban élünk a patkányokkal, meg minden.

– Egész éjjel ébren tart bennünket. Üvölt, mint a fába szorult féreg. Elegünk van! Tartsd féken, vagy kidobjuk.

Az arcom elvörösödik.

– Nem az ő hibája volt. Egyszerűen csak megrémítette a földrengés.

– A földrengés, amit *te* okoztál, te kis fura szemű...

– *Beatrice!* – Egy hang rikácsol az emeletről. A férje, Bert-ram, egy sunyi, menyétszerű figura, aki szinte állandóan

a konyhaasztalnál ül. Alig megy ki a konyhából egyrészt, mert ott van az étel, másrészt nagyjából mindentől fél. A baktériumoktól, az állatoktól, a pollenektől, a könyvektől, az egyszerű emberi érintkezéstől, tőlem. A pasas egyszerűen, esküszöm, felsikított egy vállfa miatt.

– *Kapjon fejmosást!*

Ó-ó. Bármit, csak fejmosást ne. Most ne.

– Kiváló ötlet, mézescsuprom! – Mrs. Hollow lenéz rám. Hirtelen elképesztően buzgónak és sértettnek látszik. – Hát így viszonzod a szívességünket, mi? Befogadunk titeket, pusztán mert jószívűek vagyunk. Etetünk. Munkát adunk. Egek, kisbaba korodban még meg is fürdettelek, ti meg mindezt azzal háláljátok meg, hogy egész éjjel nem hagytok aludni bennünket? Nos, hadd mondjak el neked valamit...

A nőből csak dől a szó tovább, de már jó ideje megtanultam nem figyelni rá.

Tény, hogy egy része igaz. A Hollow-k tényleg befogadtak engem és apát, de csak mert ők húzták a rövidebbet. Senki sem akart bennünket, miután felbukkantunk Bluehavenön, úgyhogy a tanács úgy döntött, hogy a szigeten élő összes pár nevét bedobják egy hordóba, és így sorsolják ki a szerencsés nyerteseket.

Fél órával később letettek bennünket Hollow-ék küszöbén két csirkével és egy tehénnel, hogy enyhítsenek a csapáson. Az ő szívükben ugyan semmi „jószág” nincs. Nincsenek barátaik. Violetet, a saját *lányukat*, úgy kezelik, mintha nem is létezne, velem pedig, amióta csak az eszemet tudom, úgy bánnak, mint egy rabszolgával. Én takarítom a pottyantós vécét, mosom a szennyesüket, összegyűjtöm a tojásokat, fejem a teheneket, trágyát lapátolok, felmosok, miközben teljes munkaidőben gondoskodom apáról is.

Jane Doe a jolly joker.

– Figyelsz, te lány? Azt mondtam, hogy *ezért* érdemled meg, hogy rémes, magányos halált halj.

– Ó! – Én jövök. – Bocsánatot kérek, Mrs. Hollow! Tökéletesen igaza van. Én vagyok a velejéig romlott fekete bárány. Ígérem, hogy a jövőben jobban fogok igyekezni. Aszszonyom.

Hála az égnek, a nőnek soha nem sikerült elkapni a szarkazmusomat.

– Helyes. Pár óra múlva indulunk a fesztiválra. Tudod, mi a dolgod.

Bólintok.

– Itt maradni. Bámolni a falat. Bocsánatért könyörögni. Ahogy mindig.

– Pontosan. A Birtok-siratás fontos nap mindnyájunk számára. – Felém bök az egyik ujjával. – Ne tedd ezt tönkre! Ha van egy kis szerencsénk, akkor a Teremtők idén megszánnak bennünket – teszi hozzá, és ezt úgy érti, hogy ha van egy kis szerencsénk, akkor belém csap egy villám, veszett kutyák támadnak meg, vagy méhek csípnek halálra.

– Csak reménykedhetünk – válaszolom, de már kísérem a szerencsém.

Mrs. Hollow rám fintorog, aztán apu felé bólint.

– Tartsd. Őt. Csöndben. – Ezzel hátralép, és becsapja az ajtót.

– Végre – motyogom.

Megkerülöm a padlón heverő rongyos matracomat, bebújok apu falmélyedésébe, és benyomakodok az ágya mentén. A rengéseknek köszönhetően alig aludt az elmúlt éjjel. Hánykolódott, kiáltozott, és teljesen beleizzadt az ágynevelőjébe. Ahogy a rengések, az ő rohamai is egyre erősebbek az utóbbi időben. Egyre hevesebbek, már szinte erőszakosak. Most a nagy barna szeme megint homályos, és mintha a végtelenbe meredne. A legtöbben csak egy üres

testet látnának benne, de én tudom, hogy nem így van. A homloka finom ráncaiból. A keze remegéséből. Tudom, hogy ott van bent valahol, és hogy fél.

Azt akarja, hogy maradjak.

– Azt hittem, soha nem megy már el – mondom, és magamra erőltetek egy mosolyt. – Jól vagy?

Természetesen nem válaszol. Még soha életemben nem hallottam beszélni.

Apáról gondoskodni az egyetlen számomra kedves feladat. Kemény munka és nagyon szomorú. Elképzelésem sincs, hogy miféle rémálomban ragadt benne, és már rég fel is hagytam a találgatással. Fel tud állni, és a segítségemmel, lassan csoszogva megtesz pár lépést. Tud inni, rágni és nyelni, használni a végét a sarokban, de nagyjából ennyi. Nem tud beszélni, sem nevetni, sem engem megölelni. Nem tudok játékokat játszani vele, vagy kivinni őt a házból. Ami mind közül a legrosszabb, az, hogy nem tudok javítani az állapotán. Mindössze annyit tehetek, hogy felrázom a párnáját, alaposan betakarom, kanalazok neki levest, tépek neki kenyeret, megmosom a fogát, a haját, levágom a körmeit, és közben ugyanazokat a régi kérdéseket teszem fel magamnak, amik már évek óta visszhangoznak a fejemben: Milyen volt, mielőtt beteg lett? Mi a valódi neve? Mikor kezdett a haja ilyen – korához képest idő előtt – füstös össze válni? Mik voltak a kedvenc ételei, színei, évszakai és dalai? És a nagyobb kérdések: Honnan jöttünk? Milyen volt az anyukám? Mi az ő neve? Az ő szemét örököltem? Ott van valahol odakint, és ránk vár a Túloldalon? Miért nincs velünk? Röviden összefoglalva: mi történt valójában, mielőtt Bluehavenbe jöttünk?

Biztos vagyok benne, hogy apu minderre tudja a választ, de a tudása csapdába esett a testében, akár repdeső bogarak egy befőttesüvegben. Kénytelen vagyok a képzeletemet használni. Néha ez nagyon feldühít, de szeretem apát,

és ennyi. Ez pedig azt jelenti, hogy boldogulok így. Persze azt kívánom, hogy bárcsak magához térne, és elvinne engem erről a helyről, de a kívánságok veszélyes, zavaró dolgok. *Ez* a mi életünk. Mindig is ez volt, és valószínűleg ez is marad. Legalábbis régen ezt hittem.

Most már viszont nem vagyok benne annyira biztos.

Hajnalban kopogás hangjára ébredtem. Letöröltem a kifolyt nyálat az államról, és mire kipislogtam az álmat a szememből, azt láttam, hogy valaki egy üzenetet csúsztat be az apró alagsori ablak egyik részén. És nem akármilyen üzenet volt, hanem egy régi fénykép. Egy kép apáról, miközben egy székből alszik egy hatalmas, sötétbarna dolgozószobában. Már akkor is beteg volt, azt hiszem, de egy kicsit fiatalabbnak, az arca kevésbé ráncosnak tűnik. Úgy éreztem magam, mintha gyomorszájon vágtak volna. Még soha nem láttam fényképet róla. Odahúztam az ablak alá egy ládát, és lábujjhegyre állva próbáltam elkeseredetten kilesni, hogy ki hagyta ott, de addigra már hűlt helye volt az illetőnek. Feltartottam a fotót a tejfehér fénybe, és ekkor vettem észre a hátoldalán lévő üzenetet.

Nálam. Fehér Szikla-öböl. Délelőtt tíz óra.

Egyedül gyere, ha válaszokat akarsz!

– *E. Atlas* –

Eric Atlas. Ennek már reggel sem láttam semmi értelmét, és ez azóta sem változott. Bluehaven jeles új polgármestere hajnalban a városban ólálkodik, és üzeneteket csúsztat be ablakokon? A fazon alig pár hete volt itt a házban. Én persze nem láttam, de hallottam az alagsor ajtaján át. A nehéz bakancs. A reszelős hang. Azt mondta, hogy a Hollow-kat jött megnézni. Egy órán át ült a konyhában, míg a házigazdák a sérelmeiket sorolták, szóval akkor most minek ez a nagy titkolózás? Miért épp ma?

Fel-le mászkáltam, gondolkodtam, és vakartam a fejemet. Amikor Violet lesurrant köszönni, még mielőtt a szülei felébrednek, beszámoltam neki, és együtt tervezgettünk.

– El kell menned – mondta. – Lehet, hogy csapda, de akkor is el kell menned.

És ebben igaza volt. Valószínűleg csapda. Egy trükk, amivel ki akarnak csalni a szabadba. Fesztiváli svindli vagy ilyesmi, nemtom. De el kell mennem. Meg kell kockáztassam, mert *tudnom* kell.

Az érzés, hogy minden megváltozhat, nem bukkan fel mindennap.

Kihúzom a gyűrött fotót apa párnája alól. Ez a legjobb rejtekhely az alagsorban. Apának egy takaróval takarták le a lábát a képen. Áll mellette egy asztal és egy kandalló is. Mögötte egy könyvekkel, fegyverekkel és vázákkal teli szekrény látszik. Az biztos, hogy ez nem a Hollow-k házában készült, de akkor vajon hol? És mikor?

Apa légzése felgyorsul. Megfogom a kezét és megszorítom.

– Ne aggódj, Johnny-boy! Visszajövök, mielőtt feltűnne, hogy elmentem.

Sietnem kell. A régi óra a falon már kilenc harmincat mutat, ami azt jelenti, hogy Violet jelzése bármelyik pillanatban jöhet.

– Kizárólag figyelemelterelés – mondtam neki. – Semmi örültség. Ne robbants fel semmit! – Megígérte, keresztet vetett a szíve előtt meg minden, de láttam a csillogást a szemében.

Hátrakötöm a hosszú, sötét hajamat, ami olyan csomós, hogy tuti, beletörne a fésű, aztán zsebre vágom a fotót, és megpusztilom apa arcát.

– Később majd készíték neked valami ennivalót, oké?

Elfordulok, és vissza se nézek. Így is elég nehéz itt hagynom őt egyedül.

Voltak idők, amikor még ki tudtam mászni az alagsor ablakán, de azok a napok már rég elmúltak, úgyhogy felkapom a köpenyemet, és felosonok a lépcsőn. Hollow-ék nem zárják be az ajtót, míg el nem mennek, szóval a kijutás nem lesz nehéz. De még így is feszülten, visszatartott lélegzettel ülök egy pillanatig.

Aztán megtörténik.

Egy éles reccsenés hallatszik. Valahol kint hátul, azt hiszem. Mrs. Hollow felkiált, hogy:

– Na, ne, már megint. A vödört, Bertram, hol a vödör? Violet? Azonnal gyere vissza ide!

Elmosolyodom.

Ez a lány javíthatatlan. Nyolcéves, és máris piromán.

A hátsó ajtó nyikorogva kinyílik, ami azt jelenti, hogy eljött az időm. Kilépek az előszobába, óvatosan becsukom az alagsorba vezető ajtót, és amilyen gyorsan csak tudok, kiosonok a bejárati ajtóhoz. Ahogy mindig, most is igyekszem, amennyire csak tőlem telik, figyelmen kívül hagyni a Három Törvényt, aminek a bekeretezett, hímzett változata vékony réteg porral fedve lóg az ajtó fölött. Ahogy minden más házban is Bluehavenön.

Saját akaratunkból lépünk be a Birtokra
Fegyvertelenül lépünk be a Birtokra
Egyedül lépünk be a Birtokra

A KEZDET TÉR

Bluehaven egy kis lyuk. A sziget sziklás partja mentén egymás hegyén-hátán düledező házakból és zsákutcában végződő sikátorokból álló omladozó szemétdomb. Fagerendák támasztják a kidőlni készülő falakat és a lógó ereszeket. Kátyúk csúfitják a szűk utcákat. A rengések komoly károkat okoztak. Kétlem, hogy van egyetlen repedésmentes felület a városban. Ez az egyik oka, hogy a ritka alkalmakkor, amikor kidugom az orromat, a városlakók nagyjából annyira látnak szívesen, mint a bűdösférget. Szóval bár süt a nap, pokoli meleg van, és én már három napja nem szívtam friss levegőt, ahogy kilépek az utcára, a szemembe húzom a köpenyem kapucniját. Nem kockázathatok. Lapulnom kell, szednem a lábam, és figyelni a szokásos gyanús alakokat.

Az öreg Mrs. Jonest, aki minden egyes alkalommal jajgatni kezd, amikor lát elhaladni. Mr. Annant, aki magára csukja az összes ablaka zsaluját, majd a sötétben zokog. A vörös ruhás öreg nőt, az átkozott Winifred Robint, aki mindig bujkálva követ. Amikor elindulok, ő is elindul, ha

megállok, ő is megáll, és felszívódik, akárhányszor hátrafordulok, hogy beolvassak neki. Hátborzongató, az biztos, de már megszoktam. Mindet. A gyerekek általában elfutnak, ha meglátnak, mintha valami fertőző betegséget hordoznék. Az ajtókat becsukják, kattannak a zárok. Az öregek imákat mormolnak.

Ma reggel viszont egy szellemvárosban találok magam. Senkit sem látni.

– Hé, várj meg! – Violet rohan ki a mögöttem lévő utcából a kis vörös bakancsában, és úgy ragyog, akár ezernyi nap. – Mielőtt még belekezdenél, semmit sem robbantottam fel. Csak felgyújtottam a szemetet. – Utolér, és sétál tovább mellettem. – Valami felrobbant a kukában, de az nem az én hibám volt.

– Azt ugye tudod, hogy elég lett volna egyszerűen felhívnod anyukádat az emeletre, vagy ilyesmi?

Violet összeráncolja az orrát.

– Abban meg hol a móka? Egyébként sem tudok segíteni neked, ha otthon ragadok, nem igaz? – Összecsapja a kezét. – Szóval akkor mi a terv?

– Én megyek a Fehér Sziklához, te meg mész haza.

– A-a. Ha elkapnak, hogy kiszöktél a házból, akkor egy hónapra bezárnak az alagsorba. Vagy még rosszabb. Akár még száműzhetnek is. Vagy leszúrnak. Ó! Ó! Vagy leszúrnak, és *aztán* száműznek!

– Húha! Próbálj meg azért kevésbé feldúltnak tűnni emiatt, Violet!

– Nyilvánvalóan nem akarom, hogy ez *megtörténjen*. De nézzünk szembe a tényekkel: neked állandóan az alagsorban kell gubbasztanod Johnnal, ami azt jelenti, hogy nem te vagy a legdörzsöltebb gyerek errefelé, és most gyalogtúrásra készülsz egy olyan napon, amikor az emberek szó szerint azért gyűlnek össze, hogy téged ábrázoló bábukát égessenek a Kezdet téren.

A tény, hogy a gyerekek Bluehavenön tudnak róla, hogy létezik bábuégetés, kizárt, hogy normális dolog, nem? Ez a hely elképesztő.

– Azt mondd, hogy szükségem van minden elérhető segítségre?

– Azt mondom, hogy *rám* van szükséged.

– Jól van – sóhajtok fel. – Eljöhetsz velem az öböl széléig, de onnan menned kell. Az üzenetben az állt, hogy „egyedül gyere”. Ha elijesztjük Atlast, akkor ezt az egészet fölöslegesen csináltuk. És ha azelőtt bármi történne, akkor rohanj haza! Ne állj meg! Ne nézz vissza! Megegyeztünk?

Nem úgy tűnik, mintha zavarná Violetet, de őt is épp eleget cikizik amiatt, hogy egy fedél alatt él velem. Bele se akarok gondolni, hogy mi történne, ha az emberek rájönénének, hogy barátok vagyunk.

– Megegyeztünk – feleli.

Kicsit lemaradok a Napvilág és a Fő utca sarkán. Violet kidugja a fejét, hogy megnézzze, tiszta-e a terep. Megpróbál fütyülni, de nem igazán érzett még rá, hogy hogyan kell, úgyhogy köhög, és a torkát köszörüli, amíg le nem esik, hogy mit akar, és oda nem megyek hozzá. Egy halom kölyök sétált el mellettünk az imént. Egy nő söprögeti a bejárati teraszát néhány házzal arrébb. Átosonok az úton, lopkodok, akár egy átkozott bandita, és gyorsan, ügyesen egy mellékutcába vezetem Violetet.

Bluehaven olyan, mint egy hatalmas labirintus, de minden utcát és minden rövidebb utat ismerek. Persze csak néhanapján jövök ki, amikor a Hollow-k valami olyan feladattal látnak el, mint hogy gyűjtsék fát, vagy vegyék rizst. De régebben, főleg éjszakánként, álladón kiszökdöstem. A hold fényénél kóboroltam az utcákon, kutattam a szomszédok kukáiban kidobott ruhákért vagy kacatokért, esetleg valami éjféli csemegéért magamnak és apának. Néha

egyenesen felmentem a mangó- és kókuszültetvényekre portyázni, és egy egész lakomával tértem vissza. Nem telt bele sok idő, és már az összes utcán vagy ezerszer jártam.

– Gondolkodtam – szólal meg Violet. Lebukik és átgurul egy ablak alatt, hogy biztosan ne lássa meg senki. Értelmetlen manőver, mivel az ablak jól látható módon be van deszkázva, de legalább jól szórakozik.

– Ha ez tényleg egy rejtett csapda – felpattan, és lepörolja magát –, azt hiszem, hogy jobban jársz, ha úszol az árral. Szórakozol egy kicsit. Játssz el a főgonoszt. Rohangálj körbe-körbe, és kiabálj. Fenyegesd meg őket, hogy ha nem adnak neked azonnal egy láda kovakövet, akkor el-süllyeszted az egész szigetet, vagy ilyesmi.

– Minek kellene nekem egy láda kovakő?

– Miért *ne* kellene?

Egy forgalmas kereszteződéshez értünk, ami egyenesen a Kepos útra vezet. Nincs más választásunk, mint beolvadni egy kis időre, és haladni a többi emberrel. Nyilvánosan rejtőzni, és remélni, hogy a mellettünk elhaladó népek nem szűrnak ki bennünket. Még lejjebb húzom a kapucni-mat, és a lábaimra figyelek, közben hagyom, hogy Violet vezessen. Folyamatosan arra számítok, hogy egy kéz majd elkap, megperdít, és a tömeg egy emberként támad rám.

Violet megáll, én a hátának ütközök, valaki más pedig az enyémmek. Felkészülök, futásra készen állok, de a fazon csak annyit mond, hogy „elnezést”, és már megy is tovább. Majdnem elnevetem magam.

Ha tudná...

– Mi történik? – suttogom.

– Két kocsi van előttünk – suttogja vissza Violet. – Elakadtak, és elállják az utat. Idióták. Megpróbálhatnánk átbújni alattuk, de...

– Nem – válaszolom. – Gyere! Rázós lesz, de át kell vágjunk a Kezdet téren.

Besurranunk egy mellékutcába, és futni kezdünk. Érzem, ahogy a másodpercek elrepülnek. Kukákat kerülünk ki, kátyúkat ugrunk át, szárítókötelek alatt bújunk át, átvergődünk egy halom ládán és hordón, és közben a Kezdet tér zshivaja egyre hangosabbá válik.

Megnézem a zsebemet. A titokzatos fényképet még mindig ott találok sértetlenül. Szorosan belekapaszkodok, és leküzdöm a késztetést, hogy visszarohanjak az alagsorba megnézni, apa jól van-e. Néha, esküszöm, mintha egy láthatatlan fonal kötne össze bennünket, ami letekeredik, megnyúlik, aztán ránt egyet a szívemen és a gyomromon minden alkalommal, amikor túl messzire merészkedek, vagy túl sokáig vagyok távol.

Ma pedig még a szokásosnál is erősebben húz vissza.

Violet elkapja az arckifejezésemet, amit nagyon jól ismer már.

– Rendben lesz, Jane – nyugtatgat, miközben nagyokat szuszog mellettem. – Úgy értem, ő sokkal nagyobb biztonságban van, mint amiben te leszel mindjárt. De ne aggódj, a tér tömve lesz. Mindenkit túlságosan is lefoglal majd a fesztiváli készülődés. Észre se fognak venni. Majd meglátod.

És igaza van. A Kezdet téren hatalmas a zsongás. Mindenki szorgosan standokat és emelvényeket épít. Gyümölcsökkel és nyársra szúrt sült malacokkal megrakott koscsikat tol. Zászlókat aggat a lámpaoszlopokra. Hosszú zászlókat akaszt a környező épületek oszlopaira: a Dawes Memorial Iskolára, a Másvilági Antikvitások Múzeumára, a grandiózus Városházára. A különböző méretű fehér zászlók a béke és a tiszta lap szimbólumai. A Birtok-siratás jelzi a minden katasztrófa éjjelének évfordulóját. Az évnek ezen a napján a városiak összegyűlnek, hogy ünnepeljenek és megemlékezzenek a hajdan volt kalandjaikról. Dicsőítik az isteneiket: Pót, Arist és Nabu-kait, másnéven a három

Teremtőt. Kántálnak, imádkoznak, dőzsölnek, táncolnak, és igen, apát és engem ábrázoló bábukat égetnek. Itt is vannak a kerekeken tornyosuló, vesszőből font bábuk.

Lehet, hogy a fesztivál komor eseményként indult, de mára már sokkal inkább hasonlít egy bulira. Ahol én háttározottan nem szerepelek a vendéglistán. És kifejezetten nem kellene itt legyek.

– Imádom a fesztiválidőszakot – nyögi Violet, ahogy egy tűzijátékokkal megrakott talicska gurul el mellettünk.

– Nyugi, kis piromán! – Behúzom magammal a tömegbe. – Tetszik az ötlet, hogy ezek a lúzerek idén helyettem valami más elől fussanak, de tényleg meg akarod ismételni a tavaly történeteket?

– Hé, ha nem akarták, hogy gyerekek menjenek a sárkánykerekek közelébe, akkor ki kellett volna tegyenek valami táblát, vagy ilyesmi. És egyébként is csak a felét lőttem ki.

– Azok még a raktárban voltak. Az alagsorból hallottam a robbanást.

Violet felsóhajt.

– Ja, látnod kellett volna. – Aztán nagy, kerek kiskutyusszemekkel néz rám. – *Bárcsak* eljőnnél ma este, Jane! Még soha nem voltál. Miért nem teszel vele egy próbát?

– Erre most tényleg válaszoljak?

– Vehetnél fel álruhát. Beöltözhetnél, mondjuk egy fának, vagy ilyesmi. Szerzünk pár ágat meg levelet...

– Nem jövök el a fesztiválra, Violet. Soha. Ejthetnének már a témát?

– Jól van. Ejtem. Már ejtettem is. De szerinted idén majd megtörténik?

– Szerintem fel fogsz-e robbantani valamit? Valószínűleg.

– Nem, te butus. Az, amire mindenki gondol. Szerinted felébred végre?

Körbenézek a tömegen. A tologatás, építgetés, söprögetés és takarítás közben mindenki fel-feltekintget a tér túloldalán álló Szent Lépcsőre. A nyílegyenes és a szélelnél omladozó kolosszális lépcsősor felvezet egészen a sziget közepén álló meredek domb tetejére. Egy sor toronymagas boltív tetején ül a teraszos elrendezésű farmok fölött. A végtelen számú lépcsőfokok szédítő magasba érnek a domb göröngyös, sziklás lejtőjén. A lépcső létrára hasonlítóan meredeken emelkedik, míg egy hatalmas kőajtó el nem nyeli. Ez Bluehaven elsiratott, nagyszerű kincsének a kapuja.

A Birtok.

A magas oszlopaival és lepusztult kőfalazatával a Birtok leginkább ősi romnak tűnik. Olyan, mint egy gigantikus vízköpő, ami a sziget tetején gubbaszt, és egyenesen a sziklából született. Öreg, akár a tenger és az ég. Omladozó szobrok sorakoznak az ablaktalan falain, és haldokló kúszónövények másznak fel az oldalain. Több ezer éven át a bluehaveniek istenként tisztelték, imádkoztak hozzá, és Másvilágokba utaztak rajta keresztül. De szunnyadva, élettelenül és zárva áll mindenki előtt már több mint egy évtizede. Egészen pontosan tizennégy éve.

Egészen azóta, hogy apával a városba érkeztünk.

Azt mondják, hogy vihar volt. Úgy tartják, hogy apa átzuhant a kapun, és összeesett a Lépcső tetején. Egy név és múlt nélküli férfi. John Doe-nak nevezték el. John Doe és a babája, Jane. Tudvalevőleg én bebugyolálva sírtam a karjaiban.

Azt mesélik, hogy akkor azonnal bekövetkezett az első földrengés.

– Jane? Hé! – Violet a köpenyemet húzgálja. – Azt kérdeztem, hogy szerinted felébred majd?

– Nem tudom, de nem is érdekel.

– Oké, oké. Méregzsák. Én egyébként nem hiszem, hogy a te hibád volt.

– Tudom.

– Úgy értem, *te* okoztad volna a minden katasztrófa éjelét? – Violet köp egyet, és a lábaival kifényesít egy macskakövet. Ezt a kifinomult trükköt én tanítottam neki tavaly. – Félsz a sötétben, folyik a nyálad alvás közben, még úszni sem tudsz, nemhogy elátkozni egy egész szigetet. És ja, a szemeid tényleg elég furcsák, de azért még nem vagy torzsü... vagyis torzso...

– Torzszülött.

– Ja, az. A lényeg, hogy senki sem tudja, hogy ti Johnnal honnan jöttetek. Vagy, hogy valójában mi történt aznap éjjel a Birtokon. Miss Bolin szerint elátkoztad a szülőföldeteket. Leromboltál mindent. Azt mondta tegnap az egész osztálynak, hogy John minden bizonnyal egy másik világban akart hagyni téged, mert annyira szégyellte, ami történt, úgyhogy mint valami gonosz bébi lángelme, őt is elátkoztad, és ezért beteg. – Megrázza a fejét. – Baromság.

– Ez igazából egy egészen népszerű elmélet, de akkor is. Köszönöm, hogy bizalmat szavaztál nekem.

Violet felhunyorog a Birtokra.

– Te legalább elmondhatod, hogy voltál bent. Ha belegondolsz, elég szerencsés vagy.

– Te ott! *Hé!*

Basszus. Az öreg Barnaby Twigg kiszúrt a tömegben.

– Riadóóóóó! Köztünk jár az ördög! Távozz, pusztító!

– Bújj le! – Lehúzom Violetet egy láda banán mögé.

Barnaby egészen elképesztő szinten a Birtok megszállottja. Elhatározta, hogy az első sorból lesz szemtanúja az újraébredésének, ezért a hordóhasú mániákus a tér közepén álló szökőkút mellett alszik, eszik és néha még meg is fürdik benne, csak hogy ő lehessen az első a Lépcsőn minden reggel, és a legutolsó minden éjjel. Ma a legjobb

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

szafariöltönyét vette fel. Szerencsére mindenki annyira hozzászokott már a zavaros hadoválásához, hogy senki nem figyel rá.

– Tűnj el azonnal, vagy elpusztítalak – üvölti, és közben felkapaszkodik a kútra –, ahogy tettem azt Yan démon katonáival is! Megöltem mindet, meg én! Lekaszaboltam őket, bumm, csa, juhéj! Így volt.

– Ja – motyogom. – Én vagyok itt a legszerencsésebb lány.

Violet elkapja a karomat.

– Jane – súgja oda, és egy közeli járókelő kezéből lógó zsebórára mutat. Odahajlok, hogy lássam, mennyit mutat. Összeszorul a gyomrom.

Már egy perccel elmúlt tíz óra.

– Ó-ó...

Ott hagyjuk Barnabyt az előadásával, és visszaiszkolunk a tömegbe, egyenesen a Fehér Szikla-öböl felé vezető út irányába. Violet megpróbál meggyőzni, hogy ő is velem jöhessen.

– Kizárt – mondom neki. – Kerülj körbe, és várj rám az öböl nyugati oldalán! Ha nem vagyok ott, nemtom, tizenöt perc múlva, akkor menj haza, nézz rá helyettem apára, és várj! Ne gyere utánam, hogy megkeress! Érted?

– De én csak kicsit lemaradhatnék, és...

– Nincs idő vitatkozni, Violet. Te menj! Én megleszek.

– Oké – válaszolja –, oké, oké, oké. – Ide-oda topog egy helyben, mintha pisilnie kellene, de közben szuper komoly arckifejezéssel mered rám. – Sok szerencsét, Jane! Találkozunk a másik oldalon.

És ezzel elhúzza a tömegben.

